

не е ли кражба сторена на обществото, на свѣта, на Бога ? Не е ли убійство предгответено ? Ако нѣма закони които да наказватъ тѣзи вина, направете ги. Не сѣ ли сичкитѣ закони направени отъ васъ ?

И Якнятъ говореше, сякашъ на полуца, азъ ся мѣчахъ да го укротѣхъ, но на пусто.

— Вѣчный Боже, викаше той, вѣчный Боже! . . . И ты не грѣмвашъ отъ небето да отмъстишь ? . . . Нещастна Варваро ! нещастна Варваро ! . . . и бършание пакъ очитѣ си съ кърпата.

Онзи който е любилъ истински, който е плакалъ въ жалостный часъ когато, принуденъ отъ силии обстоятелства, трѣбаше да забрави любовьтъ си, нека ся въображава Якинтовѣтъ жалость.

Неговѣтъ животъ бѣше слепенъ съ живота на Варвара, презъ него той добиваше смѣлость въ сърцето си и надежда въ свѣта.

— И вѣрвашъ ли ты, че тазѣ калугерица ще обади на Варвара кроежа на бѣгството ?

— Увѣренъ съмъ, ты ми каза че е нейна пріятелка.

— Страхъ ма е не ще направимъ нищо.

— Хей, капитанъ, рекохъ му, дѣ ти остана смѣлостьта ? . . . Отстъпвашъ предъ неприятеля ! . . . Тука да ты видя, тѣзи крѣпость трѣба да превземемъ съ нападеніе и ще ѣхъ превземемъ.

— И вѣрвашъ ли че водиръ три годниці ты вече ще ми помни ?

— Първата горестъ не ся забравя никога.

— Имашъ право ! и азъ съ сичко че ходихъ въ такива кървави битки, и отъ ума ми не излизаше ; сякога бѣше предъ очитѣ ми като да ѣхъ глѣдамъ, часъ не заминуваше безъ умѣтъ ми да не залѣгя на нея ! . . .